

Διδαχή και έμπειρία

διὰ χάρτου και μέλανος (Β' Ιωάννου 12)

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΛΙΜΑΚΟΣ

14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2024

Όταν ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο και τον «έφερε» από την άνυπαρξία στην ύπαρξη, τον τοποθέτησε στον Παράδεισο, όπου σε μια διαρκή άνοιξη της φύσεως, ολόκληρη ή άλογη Κτίση θα υπάκουε τον άνθρωπο και θα τον υπηρετούσε. Το μόνο που ζήτησε ο Θεός από τον άνθρωπο (για να του έξασκήσει την ελεύθερη βούληση), ήταν να τον εμπιστευθεί. Θα έλεγε κάποιος: είναι δυνατόν να μην εμπιστευθεί το κτίσμα τον Κτίστη του! Κι όμως, αυτό συνέβη.

Όνομάζουμε «πτώση» την απομάκρυνση του ανθρώπου από τον Θεό, επειδή πράγματι ήταν ξεπεσμός της ανθρωπότητας στην σημερινή της κατάσταση, όπου οι εποχές εναλλάσσονται και η Κτίση εκδικείται τον «άντάρτη» της Δημιουργίας. Ο άνθρωπος μπήκε στους πρωτόγονους αιώνες της προϊστορίας. Όταν στα ιστορικά χρόνια, ήρθε «το πλήρωμα του χρόνου», «μας επισκέφθηκε» ξανά ο ίδιος ο Θεός για να δώσει μια «δεύτερη ευκαιρία» στο πλάσμα του.

Ο Ιησοῦς Χριστός, ήταν αυτός του οποίου τον έρχομό προφήτευσαν οι προφῆτες του αρχαίου Ισραήλ. Ήταν αυτός τον οποίο περίμεναν οι αρχαίοι μας πρόγονοι, προετοιμάζοντας την ανθρωπότητα να δεχτεί την Διδασκαλία του με την ύψηλετή αναζήτηση του Θεού

μέσα στην ελληνική φιλοσοφία. Και ο Χριστός ήρθε και ζήτησε από τον άνθρωπο ξανά το ίδιο, όπως τότε στον Παράδεισο: να τον πιστεύσει και να τον εμπιστευτεί διαρκώς!

Η πίστη στον Θεό δεν είναι «καπρίτσιο» του Θεού, δεν είναι ή παράλογη απαίτησή του! Ο Θεός δεν δημιούργησε από ανάγκη τον άνθρωπο. Η Δημιουργία υπῆρξε προϊόν της αγάπης του, ήταν ξεχείλισμα των ευεργετικών ενεργειών του. Βέβαια, ο Ζωοποιός Λόγος του Θεού δημιούργησε τον υλικό αυτό κόσμο μας, με υλικό πολύ ευτελέστερο της προηγούμενης δημιουργίας του άοράτου άγγελικού κόσμου. Το γεγονός εξέπληξε ακόμα και τις άυλες εκείνες δυνάμεις και μέρος τους έφτασαν μέχρι την αποστασία κατά του Θεού. "Αν ο κόσμος ήθελε να ζήσει, έπρεπε να πιστέψει στο Θεό και στο έργο του. Διαφορετικά: τα δεδομένα του, τα δομικά υλικά του, άφοῦ είχαν αρχή, όπως σίδηρος θα είχαν και ένα νομοτελειακό τέλος. "Αναρχος και Ατελεύτητος είναι μόνο ο "Ακτιστος και "Αχρονος Θεός. "Ετσι ή πίστη στον Θεό, ήταν ο μόνος τρόπος με τον οποίο ή άορατη και όρατη εύτελης ὕλη θα θεωνόταν δηλ. θα συνδέονταν με την άθανασία και την αιωνιότητα του Θεού Δημιουργού του.

Άγαπητοί μου,

Τὸ νὰ πιστεύει κάποιος στὸν Θεὸ εἶναι δύσκολο. Τὸ νὰ μὴν πιστεύει, εἶναι θάνατος. Οἱ ἄνθρωποι ἐμπιστευόμαστε τὸν ἑαυτὸ μας ποὺ συνεχῶς μᾶς προδίδει. Ἐμπιστευόμαστε ὅσα ἔχουμε ποὺ πάντα μᾶς ἐγκαταλείπουν. Ἐμπιστευόμαστε τὶς ἐλπίδες μας ποὺ διαρκῶς ἀποδεικνύονται ὄνειρα ἀπατηλά. Ἐνῶ σήμερα ὁ Ἀπόστολος εἶπε στὸ Ἀνάγνωσμα: «μόνο ἡ ἐλπίδα μας στὸν Θεὸ εἶναι ἀσφαλῆς καὶ βεβαία ἄγκυρα τῆς ψυχῆς μας». Εἶναι ἀλήθεια! ἡ ψυχὴ τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου δὲν βρίσκει πουθενὰ ἀνάπαυση. Δέρνεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ζωῆς καὶ τὸ ξεροβόρι τοῦ βίου. Γυρεύει ἄγκυρα νὰ ξαποστάσει καὶ ψάχνει ἐναγωνίως νὰ βρεῖ λιμάνι. Καὶ αὐτὸ εἶναι μόνο ἡ πίστη στὸν Χριστό.

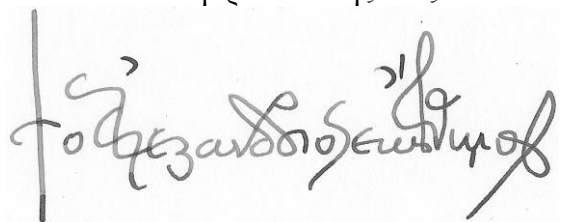
Ὁ Χριστὸς διαρκῶς ἔρχεται στὴ ζωὴ μας σὲ συνάντηση μαζί μας. Ὅμως τὸν ἀποφεύγουμε ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐμπιστευόμαστε, δὲν ἀφηνόμαστε στὰ χέρια του, δὲν ἐφαρμόζουμε τὰ λόγια του ποὺ δίνουν χαρὰ καὶ ὁμορφιὰ στὴν ζωὴ μας. Κάποτε ὁ Χριστὸς μᾶς ρωτᾷ: «ὦ γενεὰ ἄπιστη, μέχρι πότε θὰ ἔρχομαι κοντά σας»; Ὅμως δὲν ἀποκάνει. Θέλει νὰ μᾶς συνδέσει ξανὰ καὶ ξανὰ μέσω τῆς πίστεως μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Νὰ μᾶς θεώσει καὶ νὰ μᾶς ἐπιστρέψει στὸν Παράδεισο. Κι ὅταν κι ἐμεῖς ἀγοητευόμαστε καὶ ρωτᾷμε: «ποῖος μπορεῖ νὰ σωθεῖ;» ἐκεῖνος μᾶς γεμίζει ἐλπίδες: «ἂν πιστεύετε, ὅλα εἶναι δυνατά», μᾶς λέει.

Ὅμως, πιστεύω στὸν Θεό, σημαίνει: δὲν ἐμπιστεύομαι τίποτε ἄλλο! Σημαίνει ὅτι πέφτω στὴν ἄβυσσο μὲ ἀκράδαντη τὴν πεποίθηση ὅτι θὰ βρεθῶ στὴν ἀγκαλιά του. Στηρίζομαι στὰ λόγια του ὅπως τὰ

ἐρμηνεύει ἡ Ἐκκλησία του. Ἀξιοποιῶ τὴν ἐπιστήμη, ποὺ εἶναι ἀχτίδα τῆς σοφίας του, ποὺ σὲ κάθε ἐποχὴ χαρίζει στὸν κόσμο του. Συζῶ μὲ τοὺς συνανθρώπους μου, μόνο γιὰ νὰ τοὺς πάω ἢ νὰ μὲ πᾶνε ἀσφαλέστερα στὸν Χριστό. Σήμερα ἡ ἁμαρτία τοῦ κόσμου συντηρεῖται καὶ πολλαπλασιάζεται ἐπειδὴ ἀκριβῶς μειώθηκε ἡ πίστη στὸν Χριστό. Ἄν πιστεύαμε στὸν Χριστό, θὰ βγάζαμε φτερὰ καὶ θὰ πετούσαμε. Τώρα, κατακυλᾶμε στὶς λάσπες τοῦ ἐγωῖσμοῦ μας καὶ στὰ ἀποκαΐδια τῆς ἀλαζονίας μας.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι διερωτώμαστε γιατί ἡ πίστη μας «δὲν κάνει θαύματα», τότε ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ: «σᾶς χρειάζεται προσευχὴ καὶ νηστεία», δηλ. νὰ συζητᾶμε περισσότερο μαζί του καὶ νὰ πάψουμε νὰ περιποιούμαστε τὸν ἑαυτὸ μας. Αὐτὰ τὰ δυὸ εἶναι πίστη στὸν Θεό. Τοῦ μιλῶ χωρὶς νὰ περιμένω ἀπαντήσεις, ἐπειδὴ ξέρω ὅτι μὲ ἀκούει κι αὐτὸ μοῦ φτάνει! Καὶ ἡ μόνη ἀπόλαυση ποὺ ἐπιτρέπω στὸν ἑαυτὸ μου, εἶναι νὰ ἀρνοῦμαι τὶς ψευδαισθήσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἐνώνομαι μαζί του. Τότε ἀποκτῶ ἀξία μοναδική. Μπολιασμένος στὸν Θεό μου, μέσω τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μου, ἀνασταίνομαι ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, ὅπως ἀκούσαμε νὰ ἀνασταίνεται τὸ παιδί τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς.

Ὁ Μητροπολίτης σας

✠ Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως Ἄνθιμος